

בלי ידיים

מערך לשיעור הכנה
ושיעור סיכום לאחר צפייה

מחזה: גור קורן
בימוי: גמא פריד
תפאורה ותלבושות: זוהר אלמליח
מוסיקה: ניר לוגסי

שחקנים: עומר שמשוני, פז כלפון

תקציר:

דרמה בועטת לשני שחקנים הנוגעת ישירות
בבעיה הקשה של האלימות בין כותלי בית הספר.

כמעט שאין תלמיד שלא נתקל במיקרים של אלימות פיזית,
מילולית, איומים, בריונות הצקות וחרמות במסגרת בית
הספר.

ההצגה מזקקת בפנינו את גרעין האלימות במפגש
מאיים בין שני ילדים, ילד אלים והקורבן שלו,
מתוך מטרה לחשוף את עולמם הפנימי של ילדים
אמיתיים הסובלים מבעיית האלימות
השוררת בבתי הספר.

"בלי ידיים" נולדה מתוך תחושת שליחות להצפת הנושא,
ליצירת בסיס לשיח ומסלול אל הפתרון מהפחד הגדול
שנוגע בכל אחד מאיתנו, לילדים, ההורים והמורים
הפחד להיות קורבן אלימות ללא היכולת לצאת ממעגל זה.

מספר המחזאי, גור קורן

זה היה כשהייתי בכיתה ט' או י' בסוף יום לימודים ישבנו וחיכינו להסעות הביתה ואז פתאום הוא הגיע, קראו לו אבי, הוא היה ילד מהכיתה שלי והוא הוריד לי סטירה מאד חזקה על הפנים. האוטובוס איחר באותו יום ואני זוכר שישבתי על מכסה ביוב ולא הצלחתי לעצור את הבכי. הרבה פרטים היטשטשו ב 31 השנים שחלפו מאז אבל את תחושת ההשפלה וחוסר האונים ואת מכסה הביוב שקרסתי עליו אני עוד זוכר היטב. כיום כבוגר כשאני מגיע לבית ספר (להצגות ילדים) כשאני מביט על הילדים משחקים בהפסקה אני תמיד מחפש את הילד או הילדה שמשחקים לבד, או יותר גרוע – את אלה שפחדו לצאת להפסקה...

אני רוצה להגיד לילדים האלה, ובעצם להגיד לילד שאני הייתי: "אתם לא צריכים לסבול את זה, אף אחד לא צריך לסבול את זה". לספר. זה לא אשמתכם. לספר למישהו. אל תשאירו את זה אצלכם, זה לא אשמתכם ואל תחכו שתגיעו לגיל שלי כדי לרצות לחזור לבית ספר ולתקן את הטעויות שעשיתי כששמרתי את ההשפלה והפחד האלה עד היום.

התנסות בעבודת במאי ושחקנים:

הזדהות עם דמות במאי ההצגה גמא פריד

אחד מהאתגרים הגדולים העומדים בפני שחקנים הוא יצירת הזדהות- בינם לבין הדמות שהם משחקים, ובין הקהל לבין הדמות אותה הם משחקים. לפעמים זה פשוט יותר- כשהדמות והשחקן דומים זה לזה באופי, ברקע האישי או בהתנהגות- ולפעמים זה נהיה מסובך..

התיאטרון נותן לנו אפשרות להזדהות עם האחר, גם כשחקנים וגם כקהל, וכתוצאה מכך- הופך אותנו לסובלניים יותר ורגישים יותר אל האחר.

הפעילות הבאה תעסוק ביכולת ההזדהות שלנו, יכולת קריטית לכל שחקן- ואולי בעצם, לכל אדם.

הצעה לפעילות:

נחלק את הכיתה לזוגות או נזמין זוג לקדמת הכיתה ונחלק שני עותקים של דיאלוג מתוך ההצגה (מצורף בקובץ נפרד). נבקש מהם ללהק את עצמם ולקרוא את הסצנה הזו, בתור אדיר ואסף.

נבקש מהם לשים לב לדברים הבאים:

- איזה רגשות הדמות שלי מביעה בקטע?
- איך היא מדברת? בקול רם/חלש, בתקיפות/בעדינות...
- איזה שפת גוף יש לה בקטע?
- לאחר מכן - נבקש מהילדים להחליף את התפקידים ולקרוא את הסצנה בתור הדמות השנייה.

דיון:

- מה נתנה לנו החלפת התפקידים?
- האם יש קשר בין אמירת מילים של מישהו אחר בין היכולת להזדהות איתו?
- מה נותנת לנו יכולת הזדהות עם האחר? מה היא גובה מאיתנו?
- האם יש קשר בין היכולת שלנו להזדהות עם האחר, לבין הורדת רמת האלימות?

שאלות לקראת צפייה בהצגה :

- מה לדעתכם גורם לנו להיות אלימים?
- איזה סוגי אלימות אתם מכירים?
- איך אמורים להגיב לאלימות לפי דעתכם?
- האם יש "פרופיל" מסוים- מאפיינים, קווי אופי- של מי שנוקט/ת באלימות?
- האם יש "פרופיל" מסוים- מאפיינים, קווי אופי- של מי שחוזה אלימות?
- האם אתם מרגישים שבית הספר הוא מקום אליים? באיזה מובנים?
- האם אתם מרגישים השפעה של הקורונה על רמת האלימות סביבכם?
- מה בית הספר יכול לעשות לדעתכם כדי להפחית את רמת האלימות?
- מה אתם יכולים לעשות לדעתם כדי להפחית את רמת האלימות?

שאלות לשיחה לאחר ההצגה:

• ספרו על רגע מתוך ההצגה שהתחברתם אליו.

• ספרו על רגע מתוך ההצגה שאתגר אתכם וגרם לכם "להתבלבל".

• מה המהלך שעובר אדיר בהצגה? ומה המהלך שעובר אסף? (מהלך = השינוי שהתחולל בהם, מה הם הבינו או שינו בעצמם בסוף ההצגה לעומת ההתחלה שלה).

• איזה סוגי אלימות הופיעו בהצגה?

• מה הסיבות שגרמו לדעתכם לאדיר להיות אליים? האם זה מצדיק את ההתנהגות שלו?

• מה ההצעה שההצגה מציעה להתמודדות והפחתת האלימות?

מקווים שנהניתם מהצפייה בהצגה,
נתראה שוב בהקדם
צוות תיאטרון השעה הישראלי.